

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/159/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314212349
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8314212349.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcu :EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovanému v 1. rade: M. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom K. XXX/X, W., žalovanej v 2. rade: M. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXX/X, W. a žalovanému v 3. rade: B. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom V. XX/XX, W., t.č. bytom A. M. XXX, O., Y. republika, za účasti na strane žalovaných: J. na ochranu spotrebiteľov Slovenska, Farská 32, Michalovce, IČO: 42331579, o zaplatenie 4643,08 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 5C 25/2015-118 zo dňa 09.05.2016, jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a o trovách konania.

Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol, zastavil konanie v časti o zaplatenie 1071,48 eur s ročným úrokom z omeškania 9% z tejto sumy od 02.07.2012 do zaplatenia a v časti o zaplatenie úroku z omeškania zo splátok za obdobie od 21.11.2010 do 20.11.2011 v sume 111,32 eur, nepriznal žalovaným v 1. až 3. rade a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie citoval ust. § 96 ods. 1 až 3 a § 120 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, ust. § 524 ods. 1 a 2, § 525 Občianskeho zákonníka, ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách.

3. Žalobca zobral žalobu späť v časti o zaplatenie istiny 1071,48 eur s úrokom z omeškania 9% ročne z tejto sumy od 02.07.2012 do zaplatenia a v časti o zaplatenie úroku z omeškania zo splátok za obdobie od 21.11.2010 do 20.11.2011 v sume 111,32 eur, preto súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil, pričom toto čiastočné zastavenie konania považoval v záujme žalovaných v 1. až 3. rade. Po čiastočnom späťvzatí žaloby žalobca požadoval zaplatenie sumy 3571,60 eur (40x mesačná splátka 89,29 eur, nepremlčané v 3 ročnej premlčacej dobe podľa Občianskeho zákonníka), úroku z omeškania zo splátok za obdobie od 21. 11. 2011 do 1. 7. 2012 vo výške 20,54 eur, úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 3571,60 eur od 2. 7. 2012 do zaplatenia a náhradu trov konania.

4. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalovaným v 1. a 2. rade ako dlžníkom, Slovenskou sporiteľňou, a.s., ako veriteľom, boli poskytnuté finančné prostriedky za účelom zabezpečenia bývania vo výške 3638,78 eur na základe Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 04. 03. 2005 č. XXXXXXXXXXXX. Ďalej mal za preukázané, že žalovaní sa poskytnuté peňažné prostriedky zaviazali vrátiť veriteľovi pri ročnom úroku 9,6%, platnom v deň podpisu zmluvy a to mesačnými splátkami po 89,29 eur, splatnými

vždy k 20. dňu v mesiaci, s dátumom splatnosti prvej splátky 20.04.2005 a dátumom splatnosti poslednej splátky 20.02.2015. Žalovaný v 3. rade Dohodou o ručení zo dňa 04. 03. 2005, vyhlásil, že ako ručiteľ uspokojí pohľadávky veriteľa zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorú uzatvorili Slovenská sporiteľňa, a.s., ako veriteľ a žalovaní v 1. a 2. rade ako dlžníci, v prípade, ak tieto pohľadávky veriteľa neuhradia dlžníci riadne a včas. Ustálil, že žalobca svoje nároky voči žalovaným odvodzoval zo zmluvy, ktorú títo uzavreli so Slovenskou sporiteľňou, a.s., teda bankou poskytujúcou úvery na základe bankovej licencie, čo je skutočnosť všeobecne známa. Tieto nároky mal žalobca získať postúpením. Preto sa zaoberal otázkou, či zistený skutkový stav opodstatňuje záver, že postúpenie je voči dlžníkovi platné a účinné. Dospel k záveru že súd nemal v tomto konaní preukázané, že by právny predchodca žalobcu splnil podmienky v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách, t.j. že by žalovaných pred postúpením písomne vyzval na plnenie dlhu, čo malo za následok neplatné postúpenie pohľadávky a tým aj nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v danom konaní, preto súd žalobu žalobcu zamietol a to aj vrátane požadovaného úroku z omeškania. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, o tom že list „oznámenie o postúpení pohľadávky“, považoval súčasne aj za výzvu pôvodného veriteľa v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky. Oznámenie o postúpení pohľadávky je zo dňa 29.12.2009, avšak k postúpeniu pohľadávky podľa predloženej zmluvy došlo pred týmto dátumom, t.j. 10.12.2009. Výzva podľa ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách má však spĺňať podmienku, že má byť vykonaná ešte pred postúpením pohľadávky.

5. O trovách konania v danej veci súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 146 ods. 2 O.s.p. V časti v ktorých zastavil konanie boli žalovaní v 1. až 3.rade úspešní, avšak náhradu trov konania si neuplatnili a ani nevyčíslili, a preto im súd náhradu trov konania nepriznal. Vedľajší účastník na strane žalovaných síce vystupoval na úspešnej strane, avšak si neuplatnil a ani nevyčísлил náhradu trov konania, pričom navyše vo veci nepodal žiadne vyjadrenie. Preto mu súd prvej inštancie náhradu trov konania nepriznal.

6. Proti tomuto rozsudku, proti vo výroku o zamietnutí žaloby podal včas odvolanie žalobca z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia a nedostatočného zistenia skutkového stavu. V súvislosti s nedostatkom aktívnej legitímácie v konaní poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky spolu s podaciami hárkami, preukazujúcimi odoslanie týchto písomností žalovaným, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať, bez toho aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4Obo/210/01 a uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.11.2015, sp.zn 8Co/564/2015 a Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 9Co/133/2013. Odvolateľ zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo Zákona o bankách, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ustanovenie § 50 ods. 1. V ďalšom odvolateľ upriamil pozornosť súdu na skutočnosť, že v súlade s prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok boli žalovaní ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1147 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, s poukazom na to, že omeškanie žalovaného trvalo nepochybne viac ako rok, zastáva odvolateľ názor, že právny predchodca žalobcu by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným nezasielal. Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolateľ zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a zmenil tak, že vyhovie návrhu žalobcu, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy konania a právneho zastúpenia v prvoinstančnom i odvolacom konaní.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 C.s.p., vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodne.

8. Súd prvej inštancie žalobu na zaplatenie žalovanej sumy zamietol z dôvodu, že dospel k záveru o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v dôsledku nesplnenia zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky voči žalovaným na žalobcu.

9. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetný splátkový úver vo výške 200.000,-Sk (teraz 6638,78 eur) poskytla žalovaným v 1. a 2. rade Slovenská sporiteľňa a. s. na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 0451711514 zo dňa 04.03.2005. Poskytnutý úver sa žalovaní 1. a 2. rade zaviazali splácať v mesačných splátkach po 2690,-Sk (teraz 89,29 eur) vždy k 20-temu dňu v mesiaci s tým, že splatnosť prvej splátky bola dohodnutá dňa 20.04.2005 a konečná splatnosť úveru dňa 20.02.2015. V ten istý deň bola uzavretá Dohoda o ručení, na základe ktorej žalovaný v 3.rade vyhlásil, že pohľadku z tohto úveru uspokojí v zmysle ust. § 303 a nasl. Obchodného zákonníka. Slovenská sporiteľňa a.s. postúpila na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1282/2009/CE zo dňa 10.12.2009 pohľadku vo výške 9.990,99 eur z predmetnej úverovej zmluvy. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje splátky úveru splatne od 20.11.2010 do 20.02.2015 v počte 52 a celkovej výške 4.643,08 eur. Podľa žalobcu splátky splatne od 20.07.2012 do 20.02.2015 sa stali splatne dňa 01.07.2012, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 11.03.2016 vzal svoju žalobu v časti späť a žiadal voči žalovaným v 1. až 3. rade zaplatenia sumy 3.571,60 eur s príslušenstvom.

10. Zásadnou otázkou, ktorú bolo potrebné v predmetnom konaní vyriešiť, je otázka, či boli splnené zákonné podmienky na postúpenie tzv. bankovej pohľadávky. Zákon o č. 483/2001 Z.z. o bankách totiž nad rámec pravidiel cesie v Občianskom zákonníku sprísňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Žalobca v konaní tvrdí, že je aktívne legitimovaným stranou sporu.

11. Súd prvej inštancie správne preskúmaval vecnú legitímáciu, či už aktívnu (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnu (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), ktorá je imanentnou súčasťou civilného procesu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offio viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.- (nález Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2014, sp. zn. III. ÚS 266/201427).

12. Podľa § 92 ods. 8 (predtým § 92 ods. 7) zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len "Zákon o bankách"): "Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

13. Pre platné postúpenie pohľadávky banky platia predpoklady podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktorých splnenie preukazuje v danom konaní žalobca Jeho zaťažuje povinnosť preukázať, že je vo veci aktívne vecne legitimovaným subjektom, ktorý platne nadobudol pohľadávku od pôvodného veriteľa žalovaných v 1. až 3. rade - Slovenskej sporiteľne, a.s.

14. Podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť banková pohľadávka postúpená (alebo jej časť), ak je (1.) splatná, a to až po predchádzajúcej (2.) písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené (3.) omeškanie klienta so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

15. Uvedené skutočnosti sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/119/2013,19Co/194/2015,4Co/145/2014). Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky.

16. Odvolací súd zdôrazňuje, že Zákon o bankách, je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis, preto v prípade, ak ide o postúpenie pohľadávky bankou, platia primárne ustanovenia lex specialis pred všeobecnou úpravou v Občianskom zákonníku.

17. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525, alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje, (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť. Z uvedeného dôvodu v týchto prípadoch nemožno vôbec hovoriť o platnej cesii, postupca zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na postupníka neprechádza pre neplatnosť zmluvy.

18. Odvolací súd v tomto smere dáva do pozornosti uznesenie Krajského súdu v Bratislave vo veci 6Co 203/2015 zo dňa 19.05.2015, ktoré sa týka postupovania pohľadávok právneho predchodcu žalobu (postupcu v predmetnom konaní), na odklon ktorého nevidí dôvod a v plnom rozsahu sa s jeho závermi stotožňuje.

19. Zo znenia citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že prvá obligatórna podmienka pre platnú cesiu bankovej pohľadávky je písomná výzva banky, ktorá má byť klientovi banky doručená a napriek tejto písomnej výzve je klient banky v kvalifikovanom omeškaní (nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní). Až po preukázaní, že klientovi banky bola takáto výzva zo strany banky doručená, prichádza do úvahy postúpenie bankovej pohľadávky, zodpovedajúcej omeškanému záväzku inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Písomná výzva, ktorá spĺňa vymedzené kritériá je základným a prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Žalobca však takýto dôkaz v konaní nepredložil, preto je možné uzavrieť, že žalobca nepreukázal už prvú obligatórnu podmienku uvedenú v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Ako vyplýva z obsahu žaloby žalobca urobil predmetom konania „len“ splátky úveru za obdobie od 20.07.2012 do 20.02.2015, k týmto splátkam však žalobca nedoložil žiaden dôkaz o písomnej výzve banky žalovaným. Túto výzvu nenapĺňa oznámenie Slovenskej sporiteľne, a.s., o postúpení pohľadávky (č. l. 11 až 13 spisu) zo dňa 29.12.2009, lebo výzva musí predchádzať postúpeniu aspoň 90 dní. Žalobca nedoložil súdu žiaden dôkaz, žeby banka úver zosplatnila riadnou a doručenou výzvou tak ako to predpokladá ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Nebolo preukázané zaslanie ani doručenie písomnej výzvy banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách obom dlžníkom a ručiteľovi. Písomné oznámenia postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa 29.12.2009 adresované žalovaným v 1. až 3. rade, ktoré priložil žalobca k žalobe a na ktoré poukazuje v odvolaní, nie je výzvou, ako má na mysli citované ustanovenie, a ani ju nenahrádza.

20. Žalobca vo svojom odvolaní namieta, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s jeho aktívnou legitímáciou ako postupníka pohľadávky. Podľa názoru odvolateľa citované ustanovenie je o úprave výnimiek z bankového tajomstva a nie je o platnosti postúpenia pohľadávky.

21. Žalobca uvedenou argumentáciou v podstate zastáva názor, že síce neboli dodržané podmienky v predmetnom ustanovení, ale nenesie za to žiadne následky a banka na neho postúpila platne pohľadávku. Takýto výklad odvolací súd považuje za účelový. Ak by súd prijal takúto argumentáciu,

banka ako inštitúcia prísne regulovaná štátom prostredníctvom Národnej banky Slovenska, ktorá vykonáva svoju činnosť na základe bankového povolenia by mohla neobmedzene postúpiť pohľadávku z bankového úveru nebankovej inštitúcií (zväčša inkasným spoločnostiam), ktoré nie sú nositeľom takéhoto bankového povolenia. Takýto výklad ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách je neprípustný a nesprávny, pretože obchádza zákon a umožňuje tzv. nebankovkám spravovať bankový úver, pričom na túto činnosť nie sú oprávnené.

22. Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva. Záonné podmienky pre postúpenie pohľadávky splatnej za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy už spomínaného ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Z dôvodu, že tieto skutočnosti v prejednávanej veci preukázané neboli, súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že žalobca nemá aktívnu legitímáciu na podanie žaloby.

23. K tvrdeniu žalobcu, že omeškanie žalovaných trvalo viac ako rok a v takom prípade by jeho právny predchodca konal v súlade s § 92 ods. 8 Zákona o bankách, aj keby písomnú výzvu žalovanému nezasielal, odvolací súd uvádza, že z citovaného ustanovenia takýto záver nemožno vyvodíť. Dôvetok v znení "to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok" je pripojený k druhej vete citovaného ustanovenia (za bodkočiarkou), teda zjavne sa vzťahuje len na túto druhú vetu - jej časť pred bodkočiarkou. Podľa tohto ustanovenia banka nemôže postúpiť pohľadávku inej osobe bez súhlasu klienta, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to (t. j. že banka nemôže postúpiť pohľadávku, ak klient už uhradil omeškaný peňažný záväzok) neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok (zákonodarca tu rozlišuje medzi pohľadávkou a omeškaným peňažným záväzkom). Ak by časť druhej vety začínajúca sa slovami "to neplatí, ak ..." mala predstavovať výnimku aj z prvej vety, muselo by to v nej byť výslovné vyjadrené, resp. by legislatívno-technicky musela tvoriť samostatný odsek s výslovným uvedením, ku ktorým ustanoveniam sa (táto výnimka) vzťahuje.

24. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd považoval odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné, preto rozsudok prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p. s prihliadnutím na skutočnosť, že neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a v odvolacom konaní úspešným žalovaným v 1. až 3. rade a Združení na ochranu spotrebiteľov Slovenska žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).